

*Do you believe in Destiny?
And... Do you believe in love?*

หิมะสีขาวบริสุทธิ์โปรยปรายลงมาไม่ขาดสายตั้งแต่เช้า ส่งผลให้ มงต์ปาร์นาสส์เต็มไปด้วยสีขาวโพลน ตึกอาคารในย่านนี้ไม่หนาแน่น เหมือนใจกลางเมือง แต่ก็เป็นย่านที่มีชื่อเสียงทางศิลปวิทยาการ ของปารีส

ในตรอกแคบๆ ที่เงียบสงัดไร้ผู้คน เงาตะมึนของชายหนุ่มผู้หนึ่ง กำลังเดินโซซัดโซเซฝากรอยเท้าหนักๆ เป็นทางยาวบนกองหิมะ กลิ่นเหล้าฉุนคละคลุ้งทั่วร่างบ่งบอกถึงสติอันเลือนรางจนแทบจะ ควบคุมตัวเองไม่ได้

ร่างสูงทรุดฮวบลงหน้าประตูพาร์ตเมนต์เก่าๆ ดวงตาแดงก่ำ หรือปรี้อขณะเจ้าตัวจะหยิบล้วงพวงกุญแจออกมาจากเสื้อโค้ตตัวหนา ด้วยมืออันสั่นเทา เขาพยายามอยู่พักหนึ่งกว่าจะไขเปิดมันสำเร็จ

ภายในห้องปิดไฟมืดสนิทจนมองไม่เห็นอะไร แต่เหมือน ชายหนุ่มจะคุ้นเคยกับมันเป็นอย่างดี เขาไม่สนใจสวิตช์ไฟบนฝาผนัง ใกล้เคียงๆ แต่พุ่งตรงไปยังห้องเล็กๆ ซึ่งอยู่ติดมูมริมหน้าต่างและลึ้มกาย ลงนอนบนเตียงโครมใหญ่ จนได้ยินเสียงสะท้อนขึ้นมาจากเบาะแข็งๆ

บนโต๊ะข้างหัวเตียงมีแอปเปิลสองลูกและมีดปอกผลไม้ ดวงตา
ที่พราเลือนด้วยม่านหมอกมีแววรำลึกจางๆ ...ภาพที่เห็นชินตามา
หลายเดือน แอปเปิลเขียวสองลูก ...ถูกซื้อมาใหม่ลับเปลี่ยนทุกครั้ง
ที่มันเน่าเสียเพื่อที่จะถูกทิ้งให้เน่าต่อไปเรื่อยๆ เพราะคนที่ชอบปอก
มันป้อนเขาไม่อยู่ซะแล้ว

...โซเฟีย เมื่อไหร่คุณจะกลับมา ผม...ยังรอคอย...ยังหวังใน
ตัวคุณนะ แม่วันนี้...คุณจะทรยศต่อผมโดยสิ้นเชิง

เขาหลับตาลงอย่างอ่อนล้า ก่อนจะแหงนมองผ่านหน้าต่างบน
หัวเตียง

...พระจันทร์เต็มดวงทอแสงลึกลับวังเวงบนฉากหลังของท้องฟ้า
อันมืดสนิท...

...และมันเป็นภาพสุดท้ายที่เขาเห็น...ก่อนสติจะดับลง

เสียงสุนัขเห่าหอนปลุกให้เขาสะดุ้งตื่นขึ้นมา ร่างสูงผวกิ่งหนึ่ง
กึ่งนอนบนเตียงหายใจหอบถี่ ชายหนุ่มสะบัดศีรษะสองสามทีก่อน
มองไปยังนอกหน้าต่างอีกครั้ง ...ท้องฟ้ายังคงมืดสนิท

สายตาดำมืดกลับมายังนาฬิกาบนผนัง ชายหนุ่มพยายามเพ่งตา
มอง พบว่าเข็มสั้นและเข็มนาฬิกาซ้อนทับกันบอกเวลาเที่ยงคืน เขานึก
แปลกใจตัวเองที่สติยามนี้กระจางชัดอย่างที่ทำได้ยากนักเวลาสร้างเมา
หลงเหลือเพียงอาการมึนศีรษะหนึบๆ ที่ขมับสองข้าง

และนั่นเป็นสิ่งที่ชายหนุ่มไม่ต้องการ เมื่อสติและความทรงจำ
กลับคืนมา ...ความเจ็บปวดเองก็เช่นกัน

เขาชื่อวิลเลียม เทมส์ เป็นนักเขียนชาวอังกฤษที่เข้ามาพักอาศัย
อยู่ที่ปารีสแห่งนี้ได้หลายปีแล้ว สาเหตุที่เขามาพำนักที่เมืองนี้เนื่องจาก
ชื่อเสียงบรรยากาศของนครแห่งความโรแมนติกช่างเหมาะกับนวนิยาย
รักของเขานัก และอีกสาเหตุหนึ่งก็คือเขาชอบผู้หญิงฝรั่งเศส พวกเธอ

ผิวสวย ดวงตาคม พุดจามีเสน่ห์และชาญฉลาด รวมทั้งยังมีภาษาที่ ฟังแล้วเสนาะหูราวกับบทเพลง

นอกจากงานเขียน เขาก็ยังมึ่งงานอดิเรกดังเช่นศิลปินอื่นๆ วาดภาพ แต่งเพลง ร้องเพลง ใช้ชีวิตอิสระแบบที่เขาหลงใหล แม้เพื่อนฝูง จำนวนมากจะเคยคัดค้านว่ามันคือความไม่มั่นคง ผลงานของเขาจัด ได้ว่า 'มีเอกลักษณ์' ในตัวเอง ทรงคุณค่า แต่ไม่เจาะตลาดเหมือน นวนิยายรักของนักเขียนชื่อดังหลายๆ คน แต่เขาก็พอใจกับมันใน ระดับหนึ่ง ถึงไม่ร่ำรวย แต่ก็ทำให้อึดท้องหาเลี้ยงชีพได้ไปวันๆ

สองปีก่อนเขาได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่งที่บ้านกาแฟไม่ไกล จากห้องพักนัก เธอชื่อเวโรนิกา โซเฟีย หญิงสาวที่ยามเมื่อเขาสบตา ครั้งแรกก็ไม่อาจถอนสายตาคาจากเธอได้เลย โซเฟียสวยอย่างนางในฝัน ที่เขาเคยจินตนาการ อ่อนหวานกว่านางเอกนวนิยายเรื่องที่เขาชอบที่สุด แน่نون เหมสั้ไม่มีวันยอมปล่อยให้เธอผ่านไป เขาเข้าไปทักทายทำความ รู้จัก และจบด้วยการยืมไวโอลินของเจ้าของร้านเพื่อบรรเลงเพลงโปรด ให้เธอฟัง ...La Vie En Rose เพลงที่บ่งบอกถึงชีวิตสีชมพูอันโรย ด้วยกลีบกุหลาบ

เขาและเธอเข้ากันได้ดี จำไม่ได้ว่าวันนั้นพูดอะไรกันไปบ้าง รู้ แต่ว่ามันเป็นวันที่เขาหัวเราะได้มากที่สุด และใช้เวลาในร้านกาแฟ นานที่สุด คำพูดของเธอที่ยังติดหูเขาจนบัดนี้คือเธอบอกว่าเขาเป็น ผู้ชายที่โรแมนติกที่สุด

โซเฟียเล่าให้ฟังว่าเธอเป็นนักแสดงน้องใหม่ของวงการ ตอนนั้น เธอยังไม่โด่งดังนัก พวกเขานัดพบกันเรื่อยๆ จนตกลงคบกัน และ ต่อมาหลังจากภาพยนตร์เรื่องแรกที่เธอเล่นเป็นนางเอกออกฉาย ชื่อของ เวโรนิกา โซเฟียก็กลายเป็นชื่อที่ไม่มีใครในฝรั่งเศสไม่รู้จัก

ในขณะที่โซเฟียรับงานแสดงมากขึ้นเรื่อยๆ ฝ่ายงานเขียน ของเขากลับตกต่ำลงทุกวันๆ แฟนผลงานกลุ่มหนึ่งบอกว่าแนวการ

เขียนของเขาเปลี่ยนไป พวกเขากล่าวหาว่ามันไม่ 'บริสุทธิ์' ดั่งเดิม
เวลาว่างของเขามากขึ้นเมื่อตัดสินใจวางปากกาพัก แต่โซเฟีย
กลับยังมีเวลาให้เขาน้อยลง เธอมีคิวถ่ายละครหลายต่อหลายเรื่อง
ออกรายการสัมภาษณ์หรือกระทั่งเป็นพิธีเซ็นเตอร์รถยนต์ชื่อดัง และ
ทุกๆ วันที่เขาทรงหนังสือพิมพ์ออกมาอ่าน จะพบข่าวบันเทิงที่พาดพิง
ตัวเธอกับหนุ่มดารานักร้องหน้าหล่อทั้งหลายที่รุมเข้ามาชายขนมจีบ
เทมส์เชื่อมาตลอดว่าความรักที่เขามอบให้จะยึดเหนี่ยวความรัก
ของเธอไว้ได้ เขาอยากจะทำเช่นนั้นต่อไป แต่แล้วสุดท้ายเขาก็ต้อง
ตื่นขึ้นมาเพื่อพบกับความจริงอันโหดร้าย

มันเป็นไปไม่ได้ที่ดาราสาวแสนสวยดั่งก้อนฟ้าอย่างเวโรนิกา
โซเฟียจะคบกับนักเขียนกระຈอกๆ อย่างเขา เธออาจจะเคยรู้สึกดี
ที่อยู่กับเขา แต่นั่นคืออดีต ... ในยามที่เธอไม่ได้มีเจ้าชายหนุ่มหล่อเหลา
และเพียบพร้อมด้วยฐานะร่ำรวยล้อมเหมือนทุกวันนี้ วันที่เธอบอกลาก
กับเขา เขายังจำคำพูดนั้นได้ดี

'ฉันไม่ได้หมกมุ่นที่มีต่อคุณ และเราเดินไปด้วยกันไม่ได้ถ้าคุณ
ไม่ยอมเข้าใจเส้นทางของฉันเลย'

เขาเจ็บแสนเจ็บ แต่ยังไม่ยอมกลับด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

'เข้าใจอะไรหรือโซเฟีย เข้าใจที่คุณไม่รับโทรศัพท์ผมเลยตลอด
สามวันนี้หรือ'

'ก็คุณโทรมาตอนที่ฉันถ่ายหนัง โอ เทมส์ ฉันบอกคุณแล้วว่า
ฉันไม่ได้เอามือถือติดตัวตอนทำงาน'

นั่นคงไม่ใช่ครั้งแรกที่เขากับเธอทะเลาะกัน ยิ่งโซเฟียดังเท่าไร
เธอก็ยิ่งไกลจากเขาไปเรื่อยๆ ... ความรักโรแมนติกในอมตะนิยาย
ไม่มีจริง เขาเผาหนังสือเรื่องโรมิโอแอนด์จูเลียตทิ้งในวันนั้น

และวันนี้...เขาไปพบกับโซเฟียอีกครั้งโดยบังเอิญที่ใกล้กับสุสาน
มงต์ปาร์นาสส์ ความที่เขาตั้งใจปิดหูปิดตาไม่สนใจข่าวของเธออีกเลย

หลังจากเลิกรักกัน ทำให้เขาไม่รู้เลยว่าชีวิตเธอสุขสบายดีหรือไม่

เขาแอบคาดหวังว่าเธอคงเสียใจ ช่วงเวลาที่ห่างกันคงทำให้เธอหววนึกถึงความทรงจำเก่าๆ และพระเจ้าได้นำพาเธอมาพบกับเขาอีกครั้งเพื่อที่จะเริ่มต้นใหม่

นั่นคงเป็นตอนจบในนวนิยายสักเรื่องที่เขาเคยแต่ง แต่ความจริงกลับไม่ได้เป็นเช่นนั้น

โซเฟียยื่นการ์ดใบหนึ่งให้เขา มันเป็นการ์ดสีชมพูสวย ซึ่งมีรูปเธอกับผู้ชายอีกคนตระกองกอดกัน

ลมหายใจเขาแทบขาดห้วง เธอกำลังชวนเขาไปงานแต่งงานของเธอกับผู้ชายคนอื่น ชวนด้วยรอยยิ้มและแววตาอ่อนโยนที่เคยเป็นของเขาคนเดียว

อาการเจ็บปวดในอกกำเริบขึ้นมาอีกครั้ง มันอึดอัดแผ่ซ่านจนแทบต้องยึดกายสุดหายใจลึกๆ ซูเคร เพื่อนนักเขียนเคยบอกให้เขาเช็คสุขภาพบ้าง แต่ตัวเขาเองก็รู้ว่าไม่มีหมอวิเศษคนไหนรักษาเขาได้ มันเป็นอาการของคนใจสลาย ...และจะเกิดขึ้นทุกครั้งเมื่อเขาคิดถึงเธอ

เทมส์ประคองกายลงจากเตียง ก่อนไปทรุดนั่งบนโต๊ะตัวเตี้ย มือเอื้อมไปกดเปิดโคมไฟ แสงสีนวลส่องออกมาให้เขาพอเห็นอัลบั้มรูปที่กองบนโต๊ะ กับจดหมายเก่าๆ สามสี่ฉบับที่พับเก็บในซองเป็นอย่างดี แม้ร่องรอยยับย่นจางๆ จะแสดงให้เห็นว่ามันถูกเปิดอ่านซ้ำไปซ้ำมาบ่อยครั้ง ที่ตัวซองมีรอยย่นเป็นวงกลมเล็กๆ หลายแห่ง เทมส์แค้นยิ้มให้ตัวเอง จำไม่ได้ว่าจดหมายฉบับนี้ทำให้เขาเสียน้ำตามาแล้วกี่ครั้ง

ครั้งหนึ่งเขาเคยเสนอให้เธอกับเขาส่งจดหมายถึงกันลับตาห้ละครึ่ง ถึงจะเป็นเรื่องน่าตลกเพราะตอนนั้นเธอก็คือมาหาเขาออกบ่อยเรื่องหวานๆ ระหว่างเขาและเธอถูกจารึกเอาไว้ให้รำลึกถึงในภายภาคหน้า

‘ถึงเทมส์ที่รัก

นี่เป็นจดหมายฉบับแรกที่ฉันส่งถึงคุณสินะ ฉันนึกสงสัยจริงๆ ว่าคุณโรแมนติกกับผู้หญิงแบบนี้ทุกคนหรือเปล่า วันนี้ฉันมีคิวถ่ายโฆษณาตอนบ่าย ช่วงเช้าเลยว่างพอจะมานั่งทบทวนว่าเมื่อคืนคุณทำอะไรไว้บ้าง

จูบแรกของเราไม่เลวเลยวาม้ย ต่อหน้าฟงแตน เดอ เมดิซี ฉันรู้สึกว่ามันศักดิ์สิทธิ์และคงไม่มีวันลืมมันจนวันตาย

บ้างจ้ะ ฉันชินนะเนี่ย อยู่ต่อหน้าคุณฉันคงไม่กล้าพูดแบบนั้นแน่ๆ เอาเป็นว่าตอนนั้นแปดโมง ฉันจะลุกขึ้นมาตีหมากาแฟและคิดถึงคุณด้วย

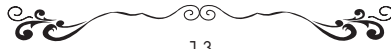
ป.ล. ฉันเริ่มชอบโอเดียส่งจดหมายของคุณแล้วละ เอาไว้ตอนแก่จะได้บอกลูกๆ ว่าคุณพ่อของพวกเขาส้มย่นๆ เป็นสุดยอดของความโรแมนติกแค่ไหน ...ฉันรักคุณค่ะเทมส์’

เทมส์ระงับอาการสั่นจนมือเกร็ง มันเหมือนภาพยนตร์เคิร์ราๆ ที่ฉายเมื่อไหร่ก็เรียกน้ำตาได้ทุกครั้ง เขาแหงนหน้าชมหยาดน้ำที่ทางตาให้ไหลกลับลงหัวใจ หลงเหลือเพียงความชื้นอุ่นๆ ที่ย่ำเตือนว่าคนที่ไม่เคยลืมเลือนคือคนโง่ๆ ตรงนี้ต่างหาก

เหมือนคนที่รู้ว่ากันเหวเต็มไปด้วยหนามแหลม แต่ก็ยังเต็มใจกระโดดลงไป ...ทั้งที่รู้ว่าเจ็บ แต่เขาก็ยังเปิดอัลบั้มรูปถ่ายเก่าๆ ดูเหมือนทุกคืนที่ไม่เมามาย ...รูปถ่ายที่มีแค่เธอกับเขา

มันช่วยไม่ได้ที่เขาจะฝังใจ โซเฟียเป็นผู้หญิงคนแรกที่เขาพูดได้เต็มปากเต็มคำว่ารัก เขาเชื่อในปาฏิหาริย์รักแรกพบอย่างที่ศิลปินผู้แต่งนวนิยายรักโรแมนติกจะเชื่อ คนที่เพียงสบตากก็ได้ทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเขา ผิดเธอ หากเขาจะเชื่อว่าเธอและเขาเกิดมาเพื่อกันและกัน

ความเจ็บปวดทรมานกัดกินจนชายหนุ่มต้องงอตัว ฟันที่เรียง

เป็นซีสวยกัดแน่นราวกับการกระทำนั้นจะช่วยบรรเทาความรู้สึกได้
อวัยวะภายในเหมือนจะบิดมวนขาดอกในวินาทีใดวินาทีหนึ่ง

เทมส์คิดว่าเขาคงถูกอารมณ์นี้ฆ่าตายในไม่ช้าหากยังอยู่ในที่ที่
เต็มไปด้วยความทรงจำแห่งนี้ เขาตัดสินใจว่าเสียโอกาสคลุมร่างและ
ผลึกประตูเดินโซซัดโซเซออกไป

อากาศยามเที่ยงคืนหนาวเหน็บยิ่งกว่าหัวค่ำซะอีก แต่สำหรับ
เทมส์มันเป็นเรื่องจิบจ้อยเมื่อเทียบกับความอ้างว้างในห้องอู่นๆ ที่
จากมา เขาเดินไปเรื่อยๆ... เรื่อยๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย สมองคิดแต่
อยากหนีให้ไกลจากสภาพแวดล้อมที่ย่ำเตือนให้คิดถึงเธอ

ไกลเท่าไรก็ไม่ทราบ ชายหนุ่มไม่ได้สนใจร้านรวงข้างทางนัก
แต่สายตาของเขากลับไปสะดุดกับชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนพิงอยู่บริเวณ
มุมอาคารเก่าๆ เบื้องหน้า แล้วแสงจันทร์นวลก็ดูจะจงใจส่องทาบทา
ให้ร่างสูงโปร่งนั้นดูลิบลับขึ้น

ดีกดีนแบบนี้ ในตรอกซอกซอยหากมีคนจรจัดนอนอยู่ก็ไม่ใช่
เรื่องแปลก แต่ชายหนุ่มที่เขาเห็นมีลักษณะโดดเด่นน่าสนใจจริงๆ

ชายคนนั้นสวมชุดสูทสีดำสุดหรู เนกไทสีเดียวกับกันผูกที่คออย่าง
เรียบร้อย บนศีรษะมีหมวกทรงสูงเหมือนนักมายากล มือที่กำลัง
กอดอกสวมด้วยถุงมือสีขาวทั้งคู่

เทมส์กะพริบตาอีกครั้งเพื่อยืนยันว่าตัวเองไม่ได้ตาฟาด จะว่า
เป็นภาพหลอนจากการเพ็งสร้างเมาก็ไม่น่าใช่

ชายคนนั้นเดินตรงมาหา แสงจันทร์ยามค่ำคืนส่องให้เทมส์เห็น
ใบหน้าของอีกฝ่ายชัดขึ้น

เขามีใบหน้าหล่อเหลาเอการที่เดียว ดวงตาสีฟ้าเข้มพราวระยับ
แทนดวงดาวยามราตรี ก่อนเจ้าตัวจะกล่าวแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงสุภาพ
พร้อมยื่นมือออกมา

"สวัสดีครับ เมอร์ซิเออร์วิลเลียม เทมส์ ผมชื่อริเกิร์ต เป็น 'คนกลาง'

ผู้จะนำสิ่งที่คุณไม่ต้องการไปให้คนที่ต้องการ และแลกเปลี่ยนสิ่งที่สำคัญกว่าคืนมาให้"

เทมส์ยื่นมือไปจับกับชายแปลกหน้าอย่างมีนัยๆ หากไม่ใช่เมื่อครู่ มันใจว่าสร้างมา เขาคงนึกว่าตัวเองกำลังอยู่ในความฝัน

"ขอโทษนะครับ แต่ผมไม่เข้าใจที่คุณพูด"

คนฟังมีสีหน้าไม่แปลกใจแม้แต่น้อย

"ผมจะค่อยๆ อธิบายให้คุณฟังเอง ขอเวลาผมสัก...อืม ห้านาที ไม่น่าจะเกินนั้น รับรองว่าคุณจะต้องสนใจทำการค้ากับผมแน่"

เทมส์ฟังแล้วพยักหน้าทีหนึ่ง ...ไหนๆ คีนนี่ก็นอนไม่หลับอยู่แล้ว มีคนคุยด้วยยังไวกี่ดีกว่่าจับเจ้าอยู่คนเดียว ...ถึงมีแนวโน้มว่าเขาอาจจะกำลังเสวนากับคนบ้าก็เถอะ

รีเกิร์ตคล้ายไม่แยแสต่อแววตาที่ฉายรอยเคลือบแคลง เขาอธิบายอย่างใจเย็น

"คนเราทุกคนต่างมีสิ่งที่ไม่ต้องการ อดีต ความทรงจำที่เจ็บปวด ความใจอ่อน หรือจมูกที่โด่งไปกระทั่งแบนไป ในขณะที่เดียวกันก็มีความที่ปรารถนาสิ่งนั้นเหลือเกินแต่ไม่อาจหามาได้ ผมจึงรับหน้าที่พาคนทั้งสองมาพบกันเพื่อแลกเปลี่ยนให้แต่ละฝ่ายได้สิ่งที่มีค่าสำหรับตนไป"

เทมส์อ้าปากจะถาม หากรีเกิร์ตกล่าวแทรกขึ้นมาก่อนด้วยน้ำเสียงทุ้มทุ้ม

"คุณสามารถถามรายละเอียดของการค้าได้ทุกอย่าง ยกเว้นเบื้องหลังของผมและผมรู้ได้ยังไงว่าสมควรติดต่อกับคุณ"

คนฟังหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อถูกดักคอบในชั่วเสี้ยววินาที เทมส์ยกไหล่

"โอเค ไม่ถามก็ไม่ถาม แต่คุณไม่คิดว่ามันเหลือเชื่อไปหน่อยหรือ"

"ถึงอย่างนั้นคุณลองเชื่อดูก่อนก็ไม่เสียหายนี่ครับ" รีเกิร์ตยัง

คงกล่าวอย่างสุภาพด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร ไม่ได้คะยั้นคะยอ แต่ก็
จริงจั่งชวนให้น่าเชื่อถือ

"มีคนกำลังต้องการ 'ความรัก' และผมก็คิดว่ามันเป็นสิ่งที่คุณ
อยากทิ้งไปให้ไกล"

ประโยคนั้นดังก้องเข้าไปเข้ามาในสมองของเทมส์ ...ผู้ชายคนนี้
มาหาถูกคนแล้วจริงๆ

...'ความรัก' คำหลอกลวงเพื่อเจ้าของนักกวี หากไม่ใช่เพราะมัน
เขาคงไม่ต้องตรอมใจในสภาพนี้

แต่ไม่มีความรัก เขาก็ไม่ต้องคิดถึงเธอ ไม่ต้องทรมานอีกต่อไป
แล้ว

ดวงตาสีฟ้าหม่นหมองวาววูบขึ้นมาด้วยความปิติ มือทั้งสอง
สั่นเกร็งอีกครั้งอย่างระงับไม่อยู่

"แล้ว...ผมจะได้อะไรตอบแทน"

"ชื่อเสียงเงินทอง ...คุณจะเป็นนักเขียนที่โด่งดังข้ามประเทศ"

"ตกลง! ผมยอมรับเงื่อนไขของคุณ" เทมส์ละล้าละลักกล่าว
...ไม่มีอะไรดีกว่านี้อีกแล้ว ทั้งสิ่งที่เกลียดชังเพื่อแลกความก้าวหน้า
ของอาชีพในฝัน เขากำลังดีใจยิ่งกว่าถูกลอตเตอรี่ซะอีก

รีเกิร์ตพยักหน้าอย่างพอใจ

"ดีใจที่คุณตกลง งั้นผมจะพาคุณไปหาลูกค้าของคุณ ...เชิญทางนี้
ครับ เมอร์ซีเออร์วิลเลียม"

'คนกลาง' ผายมือเชิญก่อนจะเดินนำเขาเข้าไปในตรอกแคบๆ
ฝั่งตรงข้าม บรรยากาศวังเวงแฝงกลิ่นอายลึกลับทำให้เทมส์หยุดชั่งใจ
นิดหนึ่ง แต่แล้วก็ตัดสินใจเดินตามไป ...เขาคิดว่าคงไม่มีโจรปล้น
ชิงทรัพย์คนไหนลงทุนคิดเรื่องบ้าบอคอแตกแบบนี้ขึ้นมา และอีกอย่าง
เขาก็มั่นใจว่าตัวเองแทบไม่มีอะไรพอให้ปล้น

เทมส์เดินลัดเลาะตามรีเกิร์ตไปเรื่อยๆ หิมะหยุดตกตั้งแต่เมื่อไหร่

ก็ไม่ทราบ รอบกายเต็มไปด้วยหมอกสีขาวหนาตัวซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้น
ในช่วงนี้ กว่าจะรู้ตัวอีกทีเทมส์ก็รู้สึกวาทิศน์รอบกายช่างไม่คุ้นตา
เอาซะเลย

เบื้องหน้าสุดปลายซอยมีแสงสว่างลอดออกมาจากร้านค้าเล็กๆ
มันเป็นร้านแห่งเดียวที่เขาพบตั้งแต่เดินตามริเกต์มา และขณะ
เดียวกันก็เป็นสิ่งที่ไม่เข้ากันที่สุดกับบรรยากาศรอบๆ

ร้านแห่งนี้สร้างจากอิฐไม้เนื้ออ่อนและกระจกใส มีแสงไฟสีขาว
นวลประดับรอบหลังคาและบานหน้าต่างซึ่งมีเกล็ดหิมะสีขาวเกาะ
ประปราย มองผ่านหน้าต่างเข้าไปเห็นภาพวาดทั้งในกรอบและถูกม้วน
กองรวมกันบนชั้นวางอยู่เต็มไปหมด เทมส์เหลือบมองป้ายซึ่งแขวนไว้
ด้านหน้าก่อนเดินตามริเกต์ซึ่งผลักประตูเข้าไป เสียงกระดิ่งดังกรู๊งกริ่ง

...ชายหนุ่มอ่านชื่อร้านแล้วก็เดาได้ไม่ยากกว่าคงเป็นร้านขายรูปภาพ
มันใจว่ามั่นคงไกลจากย่านพักของเขาพอควร เนื่องจากไม่เคยพบเห็น
ร้านแบบนี้มาก่อน

ด้านในร้านผนังทั้งสี่ด้านทาด้วยสีชมพูหวานแหวว ประดับประดา
ด้วยสายรุ้งและโมบายเรซิน และเมื่อเข้ามาจึงเห็นถนัดชัดตาว่ารูปภาพ
ทุกรูปในร้านล้วนแต่เป็นภาพวาดสีน้ำของหญิงสาวสวยในอาภักิริยา
และเครื่องแต่งกายต่างๆ กัน

"อู๊ย ตายจริง! ลมอะไรหอบมาจ๊ะริเกต์"

เสียงอุทานอย่างตกใจดังออกมาจากปากหญิงสาวที่เพิ่งปรากฏตัว
หลังเคาน์เตอร์ เมื่อครู่เธอกำลังก้มกายทำอะไรบางอย่างอยู่ เขาจึง
ไม่เห็นเธอ

ริเกต์ถอดหมวกออก นำไปแขวนบนเก้าอี้ไม้ริมผนัง แล้วเอียงหน้า
ไปตอบคำถามเธอยิ้มๆ

"ลมแห่งความรักละมั้ง ดริมมิล เธอลืมไปแล้วหรือว่าหลังจาก
เที่ยงคืนของเมื่อวานก็เข้าสู่เทศกาลวาเลนไทน์"